Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Старостствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 21. | Нинѣ: Завтра: | гр. к. Ефрема Сир. Игнатія Бог. | рим. к. Аполлонии Схоляст. | Второкъ 28 сѣчня (9 лют.) 1892. | Всхôдъ сонця 7 г. 19 м.; захôдъ 5 г. 10 м. Баром. 755; термом. + 0·6° — 5.0°. | Рôкъ II.

Перші успѣхи.

Мы держали ся и держимо ся завсѣгды тоѣ засады, що найлѣпше судити о якôйсь рѣчи зовсѣмъ спокôйно и обєктивно, безсторонно; треба рѣчь брати такъ, якъ она намъ представляє ся, и сама собою и въ своихъ наслѣдкахъ. Лишь такимъ способомъ можна собѣ выробити бодай хоч трохи вѣрный судъ о нѣй. Навѣть при такôмъ поступованю може чоловѣкъ неразъ выробити собѣ хибный судъ о якôйсь рѣчи, а о скôлькожь бувъ бы вôнъ ще бôльше хибный, наколибъ чоловѣкъ судивъ о чômсь пристрастно и сторонно та ще и зъ якимсь упередженємъ. Коли мы отже вже неразъ старали ся доказати, що наші москвофілы дѣлають не то вже зô шкодою для руского народу въ австрійскôй державѣ, але просто выступають ворожо противъ него, мôгъ бы бувъ може хтось подумати, що ось то мы руководимось якоюсь пристрастію, якимсь упередженємъ супротивъ тыхъ людей. Що такъ не було и не єсть, можемо покликатись на нашу совѣсть, але можемо й поставити доказы на то, що наші погляды опирали ся и опирають ся на певныхъ и неоспоримыхъ даныхъ.

Ось найблизшій доказъ: перші успѣхи москвофільского вѣча, прозваного хитро „все-народнымъ". Що москвофіламъ ходило на томъ вѣчу о то, щобы Русинôвъ розбити до крыхты, щобы ихъ позбавити доброи славы и въ монархіи и въ цѣлôмъ свѣтѣ, щобы не допустити до того, абы Русины чого небудь добили ся, — то рѣчь такъ ясна, якъ сонце. Отъ вже зъ нагоды сего вѣча заговоривъ и ширшій свѣтъ про Русинôвъ, а заговоривъ въ такій спосôбъ, що вже лишь мало бракує, щобы таки цѣлый свѣтъ сказавъ однымъ голосомъ: „Русины, то найпоганѣйшій народъ на свѣтѣ; то народъ безъ совѣсти и чести; у нихъ мало що не кождый зрадникъ свого власного народу, свого краю и своеѣ державы! То люде, зъ котрыми не треба числити ся, котрыхъ не варто пôдпирати, не варто давати имъ помочи, бо то та змѣя, котру чоловѣкъ выгрѣвъ собѣ за пазухою, а она єго вôдтакъ укусила. То показало вѣче, що вôдбуло ся недавно у Львовѣ".

Таке враженє зробила на насъ статья, помѣщена въ вѣденьскôй Allg. Ztg. пôдъ заголовкомъ „Бачность!" (Habt Acht!) Ось що пише згадана газета вѣденьска:

„Москвофільскі стремленя однои части галицкихъ Русинôвъ, звѣстні вже вôдъ давна загально, хоч бôльша часть вѣденьскои прасы въ зовсѣмъ непонятнôмъ заслѣпленю систематично о нихъ мовчить. А хоч такъ само звѣстно, що агітаторы тои партіѣ набирають свого политичного переконаня изъ россійскои мошонки, то все таки не треба собѣ легковажити небезпечного для державы єѣ значѣня, позаякъ сотки тысячѣвъ селянъ идуть слѣпо за ихъ проводомъ. (Тутъ мусимо таки заразъ взяти нашихъ селянъ въ оборону и сказати, що далеко бôльша часть нашого селяньства руководить ся природнымъ своимъ розумомъ и не слухає москвофільскихъ агітаторôвъ, а коли значне число селянъ явило ся на вѣчу, то лишь длятого, що агітаторы хитро ихъ обманули письмами, скликуючими ихъ нѣбы то на „всенародне" вѣче.) Правительство старало ся усунути ту небезпечность концесіями, признаными вже недавно Русинамъ, котрыхъ послы засѣдають въ Радѣ державнôй. На жаль показало ся, що вправдѣ и безъ того патріотичні народовцѣ умѣли оцѣнити тї концесіѣ, але зъ другои стороны Старорусины, котрі отверто признають ся, що они Россіяне, ужили ихъ до тымъ бôльшои агітаціѣ противъ Австріѣ. (И тутъ мусимо заразъ справити хибный поглядъ згаданои газеты: мѣжь Русинами єсть лишь невелика громада людей, що ѣи ломôць пхаєсь въ Москалѣ, не безъ причины; Старорусины або т. зв. стара партія, то люде, що дали ся збити зъ толку москвофільскимъ агітаціямъ, клонять ся и сюды и туды та сидять тихо а въ своѣй зашкаралупѣлости не бачать того лиха, яке роблять рускому народови москвофільскі агітаторы, и для того дуже часто дають ся симъ мимо волѣ за нôсъ водити). Концесіями взагалѣ не можна позыскати партіѣ, котра въ першôй точцѣ своеѣ

НА СТАЦІИ.

Новеля *Остоѣ*.

(Дальше.)

Науки покôнчили рôвночасно и рôвночасно найшли ся у замкненыхъ дверей каріеры, до котрыхъ товпы пхали ся на ослѣпъ. Роиньскій мавъ знакомости и протекцію; Бѣльскій не мавъ нѣчого; за те кохавъ ся въ гарнôй, русявôй дѣвчинѣ зъ чорными очима и споминавъ вôдъ часу до часу, що зôстане священикомъ. Роиньскій кпивъ собѣ зъ него.

— Ты мовь сотвореный на монаха, — говоривъ вôнъ — у рясѣ зовсѣмъ не зле будешь выглядати; а до чого иншого ты рѣшучо не здалый.

Притомъ дусивъ ся зо смѣху, коли бачивъ, якъ Бѣльскій пристрастно кохавъ дѣвчину. Бѣдняга зовсѣмъ змарнѣвъ, читавъ вѣршѣ, а вечорами стоявъ мовъ скаменѣлый въ отворенôмъ вôкнѣ, вдивлявъ ся въ мѣсяць и куривъ папероса за паперосомъ.

— Знаєшь що, — говоривъ тогды до Роиньского — якъ бы мене теперь розторощило якесь зубате колесо суспôльности, то єй Богу я не жалувавъ бы житя. Я волѣвъ бы померти нагло, а не зъ недуги, або старости.

Роиньскій здвигавъ плечима; въ такихъ хвиляхъ не мôгъ собѣ кпити зъ него, бо Бѣльскій выглядавъ, мовь люнатикъ, котрый жартôвъ не мôгъ бы и зрозумѣти; — однакожь мусѣвъ признати, що розумѣвъ ся на красѣ. Панна Софія була на причудъ гарна. Коли Роиньскій розмавлявъ зъ нею щоразъ частѣйше, то переконувавъ ся, що зъ кождымъ днемъ очи єѣ були краснї, усмѣхъ чаровнѣйшій, а поведене єѣ ажь одуроювало єго. Дививъ ся на ню такъ, якъ бы бачивъ що йно перву женщину. Розмавляли часомъ мѣжь собою про Бѣльского; она не позваляла жартувати зъ бѣдняги. Се гнѣвало єго трохи; тогды вже бувъ вôнъ и о єѣ милосерде завистнымъ. Щобъ не доскулювати єму, перестала она згадувати про любка, однакожь признала ся, що давнѣйше була єму прихильною, що єго навѣть дуже любила.

— Бѣдный слимаку, якъ бы ты про се знавъ, то стративъ бы и останки розуму!

Роиньскій жалувавъ, що не мôгъ єму сего сказати; не бувъ ще певный свого становиска, чувъ при тôмъ, що инакше чимсь провинивъ ся супротивъ товарища. Те вынагородивъ вôнъ єму при першôй нагодѣ. При сильнôй протекціи доставъ вôнъ нужденну посаду при будовѣ зелѣзницѣ; въ дикі, глухі стороны не хотѣвъ ѣхати, отже пôславъ Бѣльского. Выѣхавъ бѣдняга въ надѣи, що може верне за рôкъ другій, коли одержить лѣпшу посаду... Вôдъѣхавъ и не мавъ чого вертати..

Въ рôкъ потôмъ Роиньскій бувъ вже жонатымъ, забувъ про него; панѣ Софія такожь нѣколи не згадувала про него; обоимъ здавало ся, що почали жити що йно вôдъ часу, якъ познали ся, та покохали ся; въ щасливôмъ житю не було часу на спомины. Лише часомъ, коли Роиньскій споглядавъ на свою гарну, кохану жѣнку, на миле товариство, при котрôмъ щасте ихъ здавалось ще красшимъ, якась марна тѣнь пересувалась єму въ памяти. Роиньскій здвигавъ плечима, бувъ пересвѣдченый, що бѣдный слимакъ змарнѣвъ десь у глухôй сторонѣ на скромнôй посадѣ... ажь наразъ чує: єго именували директоромъ... Зъ помежи кôлькохъ знаныхъ кандидатôвъ, котрыхъ и другі пôдпирали, выплывъ зовсѣмъ несподѣвано. Нѣхто про него не говоривъ, нѣхто й не чувавъ про него дотеперь!

— Побачимо, що то зъ него доля зробила... Ставъ певно гордымъ, може схоче показати свою высшôсть... то можливе... у такихъ... тее... роги скорше ростуть, нѣжь розумъ...

Чувъ жаль до него за сю несподѣванку, однакъ старавъ ся се маловажити, вмавлявъ въ себе, що любить єго якъ давнѣйше, що тѣшить ся єго гараздомъ, а въ думцѣ все порôвнувавъ себе зъ нимъ и усмѣхавъ ся гнѣвно. Зô всѣхъ товаришѣвъ и знакомыхъ той оденъ найменше мавъ условій, щобъ дôйти до щастя, а вôнъ бачь...

Ось вôнъ уже и зближавъ ся; свистъ роздавъ ся у воздусѣ, надъ лѣсомъ показалась бѣла хмаринка пары; зъ двôрця подорожні

проґрамы оголосила, що цурае ся свого народу и не мае иншого бажаня, якъ лишь потонути въ московствѣ“.

Дальше каже згадана ґазета: „На доказъ того може послужити и ôдбувше ся сими днями вѣче у Львовѣ, на котрôмъ парляментарныхъ заступникôвъ руского народу, лишь для того, що они суть правдивыми Русинами-народовцями, а не Москалями, ганьблено словами, котрыхъ ажь соромно повтаряти, и представлено ихъ зрадниками. На се вѣче прибули и селяне до Львова. Въ запрошеняхъ стояло, що то мае бути вѣче въ цѣли помиреня всѣхъ партій, але вже перши̂й день нарадъ показавъ, що аранжерамъ розходило ся лишь о велику маніфестацію, котрою змушено бы Русинôвъ народовцѣвъ не брати участи въ вѣчу“. Для характеристики стремлень, яки̂ на тôмъ вѣчу проявили ся, наводить згадана ґазета коротенько, що говорили на нѣмъ поодиноки̂ бесѣдники, и кôнчить свою статью словами: „Правительство мусить ся мати на бачности, коли не хоче дожити колись немилои несподѣванки“.

До сеѣ статьѣ не хочемо робити нѣякихъ дальшихъ замѣтокъ; она говорить досыть сама про себе; скажемо хиба лишь то, що есть се ґазета, котра ще досыть добре оріентуе ся въ нашихъ внутрѣшныхъ вôдносинахъ, хочь все таки мѣшае т. зв. „старыхъ“ зъ москвофілами. Але най заговорять лишь заграничнѝ ґазеты, то готовѝ сказати, що всѣ Русины, то лишь зрадники, то люде, у котрыхъ нѣ сорому нѣ чести. Ото перши̂ успѣхи москвофільского вѣча!

Справы краєви̂.

(Реформа закона дорогового). Въ торôчнôмъ справозданю подавъ Выдѣлъ краевый до вѣдомости Сойму результатъ студій въ справѣ реформы закона дорогового, до хвилѣ замкненя згаданого справозданя и предложивъ засады, яки̂ можна бы приняти до переведеня змѣны обовязуючого закона дорогового. Соймова комісія дорогова перевела надъ тыми засадами обширну дискусію, зъ котрои показало ся, що справа реформы закона дорогового вымагае ще дальшихъ докладнѣйшихъ розслѣдôвъ и ажь тогды, коли вже не буде нѣякого сумнѣву, щодо засадъ, на котрыхъ та реформа мае опирати ся, буде мôгъ Выдѣлъ краевый предложити Соймови вôдповѣдни̂ внесеня.

Вôдповѣдно отже до бажань соймовои комісіѣ дороговои веде Выдѣлъ краевый безъ перервы дальши̂ студіѣ въ справѣ реформы закона дорогового, щобы основно и всесторонно розслѣдити дотычни̂ потребы цѣлого краю. Дальши̂ розслѣды суть тымъ бôльше оправдани̂, що новеля дорогова з 1885 р., котра вôйшла въ житє властиво ажь въ 1887 р., а въ декотрыхъ повѣтахъ ще пôзнѣйше, треваε взагалѣ за коротко, щобы можна вже теперь приступити до еѣ змѣны зъ всею свѣдомостію злыхъ и добрыхъ наслѣдкôвъ, яки̂ она выкликала.

Дальше есть Выдѣлъ краевый того погляду, що реформа, яка мала бы перевести ся, повинна бы бути такъ обдумана, щобы давала якусь пôруку, що по якôмсь часѣ не покаже ся потреба новои реформы, бо нѣчо такъ не пôдкопуе поваги законôвъ, якъ часта ихъ змѣна. Хочь Выдѣль краевый призбиравъ вже богатый матеріялъ, то однакожь дотеперѣшни̂ студіѣ ще не выстають, и длятого уважае Выдѣлъ краевый справу реформы закона дорогового на теперь за недозрѣлу до законодавчого трактованя.

Зъ тыхъ причинъ, якъ також зъ уваги на то, що евентуальна реформа закона громадского могла бы бути зъ пожиткомъ выкоростана при змѣнѣ закона дорогового въ напрямѣ скрѣпленя силъ заряду дорôгъ громадскихъ, постановивъ Выдѣлъ краевый здержати ся теперь зъ представленемъ Соймови проекту реформы закона дорогового.

(Кошты люстрацій громадскихъ). При нагодѣ люстрацій громадъ и повѣтôвъ переконавъ ся Выдѣлъ краевый, що въ декотрыхъ повѣтахъ принято практику, що делеґовани̂ на комісію урядники выдѣлôвъ повѣтовыхъ побирають кошты комісійни̂ просто зъ касъ громадскихъ. Позаякъ вгляды порядку суть въ суперечности зъ такою практикою, то Выдѣлъ краевый завôзвавъ веѣ выдѣлы повѣтовѝ, щобы делеґовани̂ урядники повѣтовѝ побирали кошты комісійни̂ выключно зъ касы выдѣлôвъ повѣтовыхъ, по справдженю уложеного ними рахунку коштôвъ подорожи. О скôлько же выдѣлы повѣтовѝ ухвалять зажадати вôдъ громадъ звороту коштôвъ комісійныхъ, то повинни̂ завôзвати ихъ до зложеня тыхъ рахункôвъ, наводячи причины тогô жаданя.

Переглядъ политичный.

Єго Вел. Цѣсарь принявъ онногди на публичнôй авдієнціи мѣжь иншими: п. Міністра маркиза Бакегема и Віцепрезидента краєвои Дирекціѣ скарбу дра Витовта Корытовского.

Угорски̂ делеґаты и представителѣ австрійского Міністерства скарбу, вôдбули минувшого тыждня конференцію, котрои головнымъ предметомъ бувъ матеріялъ статистичный, якій мае предложитись анкетамъ до управильненя валюты. Речинця скликаня анкетъ ще не означено, але на кождый спосôбъ збере ся она ще сего мѣсяця.

Въ суботу вечеромъ вôдбула ся въ домѣ Ріґера (позаякъ все ще нездужае и не може выходити зъ дому) нарада староческихъ мужѣвъ довѣрія, въ котрôй взяли участь мѣжь иншими: прагскій бурмістръ дръ Шольцъ, ґр. Гаррахъ, Цайтгамеръ, Маттушь, Брафъ, Тоннеръ и бурмістръ изъ Сміхово Хольницкій. Пôсля N. fr. Presse розходилось на сѣй нарадѣ головно о то, коли скликати нараду староческихъ пословъ соймовыхъ, на котрôй мала бы порѣшити ся справа зложеня мандатôвъ до сойму. Наколибъ соймы мали бути скликани̂ дѣйстно 5 марта, то нарада та мала бы вôдбути ся ще сего мѣсяця.

Зъ Варшавы доносять, що въ мѣстахъ Сувалки (Августово), Кальварія и Маріямполь, положеныхъ надъ прускою границею, скрѣпляють ся значно російски̂ ґарнізоны, особливо кавалеріею, и розширяють ся касарнѣ. Варшавскій ґен.-ґубернаторъ Гурко остаесь и дальше на своѣй посадѣ.

Зъ Одесы доносять, що зъ весною сего року мае выѣхати кôлька кораблѣвъ російскои добровольнои флёты зъ Чорного моря до Владивостока и Сахаліну. Два кораблѣ повезуть каторжникôвъ, два други̂ войско, а три поплывуть зъ переселенцями, котрыхъ выбирае ся сего року дуже богато ажь надъ рѣку Амуръ и Усурі.

До Köln. Ztg. пишуть зъ Петербурга: Въ найвысшихъ кругахъ петербурскихъ розказують собѣ, що въ тѣснôмъ крузѣ родиннôмъ вôдбули ся сими днями заручины найстаршои дочки царя, Ксенѣ, зъ великимъ княземъ Александромъ Михайловичомъ. Вѣн-

---

выйшли товпою на плятформу; всѣ урядники выпростовани̂: дуже поважни̂ зôйшли ся разомъ. Роиньскій не спѣшивъ ся, докурювавъ циґаро на боцѣ, однакъ зъ-пôдъ лоба бачивъ, якъ зближала ся льокомотива. Серце ударило въ нѣмъ сильнѣйше, коли поѣздъ станувъ, вôнъ выйшовъ зъ помѣжь товпы и задержавъ ся передъ ваґономъ першои клясы.

— Може не пôзнае?... дванацять лѣтъ... споро часу!

Ждавъ. Зъ ваґона выскочило кôлькохъ урядникôвъ и станули при отвореныхъ дверехъ. Тогды Роиньскій доглянувъ у глубинѣ ваґона худого, бѣлявого мужчину въ золотыхъ окулярахъ, зъ блѣдымъ лицемъ безъ заросту. Вôнъ запинавъ поспѣшно пальтотъ и поправлявъ шапку. Похиленый, зъ вытягненою шиею, станувъ у дверехъ, кинувъ окомъ на плятформу, стрѣтивъ усмѣхнени̂ очи Роиньского, пôднѣсъ бровы и дививъ ся на него хвилину, мовь бы не вѣривъ своимъ очамъ. Роиньскій прискочивъ до дверей — повитали ся мовчки. Бѣльскій впяливъ у него очи, стискавъ за руку, усмѣхавъ ся и на разѣ не мôгъ промовити нѣ слова.

— Той самъ! — шепнувъ въ души Роиньскій; кинувъ окомъ на дрôбну стать въ тѣснôмъ пальтотѣ: въ шапцѣ, що зсунулась трохи на задъ головы, выглядавъ якъ пасторъ сухôтникъ.

— Ты тутъ!

— Зовсѣмъ несподѣвано!

— Дуже-мь радъ...

Посыпало ся зъ обохъ сторôнъ. Пôшли до двôрця, Роиньскій напередъ якъ господарь, Бѣльскій за нимъ — поважный, выпростованый ишовъ вдивленый передъ себе, уста его дрожали зъ-легка, на лици выступивъ румянець. Въ сали ще разъ стиснувъ Руиньского за руку.

— Но що-жь, тее.... кажи... стôлько лѣтъ... И не снилось менѣ... Прôзвище видѣвъ я въ паперахъ, но, але знаешь, только прôзвищь стрѣчаесь... говоривъ вôнъ и затиравъ руки.

Словъ бракло ему, голосъ мавъ глухій, захрыплый, притôмъ покашлювавъ що хвилѣ; въ сѣрыхъ очахъ блыщала щира радôсть.

Роиньскій взявъ ему зъ рукъ шапку и рукавички; кинувъ ихъ недбало на софу, вказавъ крѣсло при столѣ, самъ усѣвъ коло него, а кивненемъ головою запросивъ до стола тыхъ, що прийшли. Въ ту мить окружили всѣ довги̂ стôлъ, заставлений численными полумисками, мовь для вôддѣлу пѣхоты; пара бухала зô стравъ, задзвонили чарки, розмова стала живѣйша. Бѣльскій ѣвъ біфштикъ та попивавъ виномъ; Роиньскій докладавъ ему на тарѣль, доливавъ що хвилѣ до чарки, та называвъ его шутливо „паномъ директоромъ“. Смѣявъ ся, бувъ веселый, та мимо то дзвонивъ зубами и рука его дрожала, мовь у пропасницѣ. Слѣдивъ уважно рухи Бѣльского, та старавъ ся спостерегти якусь черту, по котрôй бы пôзнавъ у нѣмъ нового чоловѣка. Бѣльскій змужнѣвъ, постарѣвъ ся, мавъ грубу, жовту краску лица, ѣвъ помалу, пивъ ще помалѣйше, вôдповѣдавъ коротко, лише надъ зоромъ не мôгъ, чи не хотѣвъ панувати. Пôдъ вплывомъ вина щоразъ сердечнѣйше блыщали сѣри̂, глубоко запали̂ очи; видѣвъ ихъ лише Роиньскій, що сидѣвъ биля него; для тыхъ, що дальше сидѣли, очи ти̂, прикрыти̂ нахмуреными бровами, выражали лише холодну повагу; взагалѣ бувъ мовь бы взôрцемъ порядку, спокою, холоднои точности. Задатки тыхъ добрыхъ прикметъ знавъ у нѣмъ Роиньскій давнѣйше, а нового не мôгъ зовсѣмъ нѣчого доглянути: тому доливавъ ему щоразъ лѣпшого вина. Бѣльскій вымавлявъ ся, закрывавъ склянку худою рукою, при тôмъ глядѣвъ въ очи товаришеви и мимоволѣ почувъ давный вплывъ знаменитого, веселого Юлька; въ его мужнôмъ голосѣ чувъ давну, зъ легка шутливу ноту, мякъ пôдъ вплывомъ спомииôвъ, пôдсувавъ склянку.

— За нашу минувшôсть! — кликнувъ розогрѣтый Роиньскій.

— Но, и за нашу будучнôсть! торкнули ся склянками.

(Дальше буде).

чане по причинѣ жалобы родинпои и дуже молодого вѣку нареченои, вôдложено на пôзнѣйше.

До Софіѣ прибувъ угорскій міністеръ Гонведôвъ, Феєрварій, въ гостину до своєѣ дочки, замужнои за австрійско-угорскимъ посломъ въ Софіи, Буріяномъ, и зложивъ оногды візиту Стамболову и иншимъ міністрамъ, вôдтакъ бувъ на авдієнціи у князя Фердинанда. Корпусъ офіцирôвъ тутешнои залоги давъ на честь гостя великій пиръ.

Новинки.

Львôвъ дня 27 (8 лютого) сѣчня.

— **Громадѣ Вулька сосновска**, въ повѣтѣ яворôвскôмъ, дарувавъ Є. Вел. Цѣсарь зъ приватныхъ фондôвъ 50 зр. запомоги на будову школы.

— **Є. Екск. п. Намѣстникъ** ґр. Бадені вернувъ ще въ суботу до Львова.

— **Именованя**. Кандидатъ нотаріяльный, Еміль Лисовскій въ Бучачи, именованый нотаремъ въ Балигородѣ. — Выдѣлъ краєвый именувавъ дра Еман. Махека, звѣстного львôвского окулиста, прімаріємъ на вôддѣлѣ недугъ очныхъ при головнôмъ шпитали львôвскôмъ.

— **Испыты адвокатскі** зложили дры: Василь Дѣдошакъ и Северинъ Даниловичь и отворять вже незадовго канцелярію адвокатскі.

— **Станъ здоровля пос. Юл. Романчука**, котрый, якъ звѣстно, занедужавъ на карбункулъ, все ще не поправивъ ся; теперь спухла єму рука и здає ся, що треба буде зробити операцію и на руцѣ. Лѣкарѣ однакожь запевняють, що небезпечности нема.

— **Рядъ вôдчитôвъ** устроює выдѣлъ товариства педаґоґічного въ льокалы Рускои Бесѣды у Львовѣ. Читати будуть пп.: проф. В. Шухевичь, лѣкарь дръ Хоминъ, проф. дръ Олеськôвъ, проф. дръ Ом. Калитовскій, проф. Сальо, проф. Ол. Барвѣньскій, проф. дръ Савицкій, проф. Верхратскій, проф. дръ Целевичь, проф. Грушевичь, проф. Коцовскій, и другі, а вôдчиты будуть обнимати слѣдуючі предметы: о фотоґрафіи; о промыслѣ домашнôмъ и орнаментицѣ народнôй; зъ житя звѣрятъ; представленє рôзнородныхъ видôвъ (фотоґрамôвъ) при помочи сціоптикона; зъ ґіґієны; зъ фізіольоґіѣ ростинъ; зъ огородництва вазонкового и зѣльникового; зъ ґеольоґіѣ; зъ астрономіѣ; зъ естетики; зъ нѣмецкои літературы; зъ педаґоґіѣ; пытанє жѣноче; зъ фізики експеріментальнои а то о найновѣйшихъ вынаходахъ, якъ телефонъ, фоноґрафъ Едисона; зъ ботаніки, зоольоґіѣ и т. д. Першій вôдчитъ буде мати проф. В. Шухевичь въ четверъ дня 11 с. м. о фотоґрафіи, при чôмъ вôдфотоґрафує цѣлу авдіторію за помочію подручного апарату фотоґрафічного при маґнезіовôмъ свѣтлѣ. — Добре було бы, колибъ того рода вôдчиты устроювано и по иншихъ мѣстахъ та сполучувано такъ приятнє зъ хосеннымъ.

— **На будову руского театру** приславъ п. Ив. Рудницкій, заступникъ нотаря въ Зборовѣ, 20 зр., зложеныхъ участниками працального вечерка въ честь пп. Кароля Давидовича и Яхима Лысяка, адъюнктôвъ судовыхъ, вôдходячихъ на посады въ иншихъ мѣстахъ.

— **Щедрый дарунокъ** одержало товариство „Академічна Громада" въ Краковѣ. Пок. Богданъ Бачиньскій, студентъ правъ, сынъ адвоката Бачиньского зô Стрыя, приславъ бувъ ще передъ смертію письмо до выдѣлу згаданого товариства, въ котрôмъ заявивъ, що дарує сему товариству цѣлу свою бібліотеку (500 томôвъ). Товариство вôдвдячуючись покôйникови за сей щедрый даръ ухвалило назвати бібліотеку „Громады" — бібліотекою „Имени Богдана (Теодата) Бачиньского" и пôдъ сею назвою мала бы бібліотека перейти пôсля статута на яке инше товариство руске, наколибъ „Академічна громада" перестала истнувати.

— **Зъ нужды**. На дорозѣ до Кисельки пôдъ Высокимъ Замкомъ у Львовѣ найдено оногды закостенѣлого вже трупа якоись женщины въ вѣцѣ около 80 лѣтъ, дуже лихо загорненои и незнанои зъ имени. Сконстатовано пôзнѣйше, що незнана хотѣла три недѣлѣ тому назадъ зъ великои нужды вôдобрати собѣ житє и утопити ся въ ставку Кисельки, але тогды єѣ здержано вôдъ сего намѣреня.

— **Пригода на бали**. Дня 1-го лютого бувъ въ Тарновѣ стрѣлецкій баль, котрый закôнчивъ ся дуже сумно. Мѣсцевый лѣкарь, дръ Б., посперечавъ ся зъ капітаномъ вôдъ стрѣльцôвъ, а коли капітанъ зневаживъ єго чинно, — лѣкарь вôдплативъ ся єму такъ само. На крикъ капітана вбѣгли до бôчнои комнаты, де то все дѣяло ся, два товаришѣ капітана, и замкнувши дверѣ, такъ потяли лѣкаря шаблями по головѣ, що нещасливого треба було вôдвезти сейчасъ до шпиталю.

— **Велика крадѣжь**. Въ поспѣшнôмъ поѣздѣ, що ѣхавъ зъ Парижа до Амстердаму, укравъ хтось зъ почтового ваґона 17 пересылокъ грошевыхъ на загальну суму 182.000 франкôвъ. Крадѣжь спостережено допервა межи стаціями Розендаль а Утрехтомъ. За злодѣями и слѣдъ пропавъ.

— **Зъ превеликои любови** забивъ сынъ матѣрь. Стало ся то въ мѣсточку Кульозъ въ Франціи. Коли старенька Дагей занедужала на роздуте легкихъ и лѣкарѣ не робили нѣякои надѣѣ на єѣ подужанє, сынъ, що дуже любивъ свою матѣръ, не могучи дивити ся на єѣ муки, забивъ єѣ выстрѣломъ зъ револьверу въ голову а вôдтакъ вôдобравъ и собѣ житє тымъ самымъ револьверомъ.

— **Втѣкачь войсковый**. Судъ ґарнізоновый у Львовѣ взываe черезъ вѣденьску ґазету урядову поручника ґр. Ив. Шафґочь, зъ 13 полку уланôвъ, щобы до 90 днѣвъ передъ тымъ же судомъ оправдавъ ся зъ робленого єму закиду злочину обманьства и втечѣ зъ войска, бо въ противнôмъ случаю буде выданый вырокъ заочный. Ґр. Шафґочь взявъ бувъ ще дня 26 падолиста 1891 р. урльопъ и выѣхавъ насампередъ до Вільдшіцъ въ нашôй монархіи, а вôдтакъ до Берлина, Франкфурта и Кольонії та не вернувъ ще доси.

— **Тринацятьлѣтный пройдисвѣтъ**. Зъ мѣста Сеґедину на Угорщинѣ, сего родинного мѣсця, выбравъ ся тринацятьлѣтный хлопчина, Беля Кереші, пѣшки въ широкій свѣтъ не маючи бôльше лишь 40 кр. цѣлого маєтку. Насампередъ пôшовъ вôнъ до Вѣдня, въ вôдси до Рєки, вôдтакъ до Венеціѣ а опôсля повандрувавъ дальше черезъ Цірихъ до Гамбурґа. Зъ вôдси перевѣзъ єго якійсь корабель до Лондону, найбôльшого мѣста на цѣлôмъ свѣтѣ, и смѣлый хлопчина роздумує тамъ теперь, якъ бы то дôстати ся до Америки. Та бѣда лишь, що черезъ море не можна перебрати ся пѣшки.

— **Буря, повѣнь и морозы**. Зъ Трієсту доносять, що вôдъ кôлькохъ днѣвъ лютить ся на середземнôмъ мори страшна буря и кôлька кораблѣвъ вже затонуло. На Угорщинѣ знову, въ будапештеньскôмъ комітатѣ и на прускôмъ Шлеску, коло Вроцлава настала велика повѣнь; вода позаливала богато сѣлъ и наробила страшнои шкоды. Наконець въ Петербурзѣ настали були въ послѣдныхъ днихъ такі морозы, якихъ тамъ вôдъ трицять лѣтъ не запамятають. Морозы бували на 30 степенѣвъ и бôльше; теперь вже трохи потеплѣло. Страшна буря лютила ся оногды такожь въ Мадритѣ. Вихоръ позвалював богато коминôвъ, позрывавъ дахи, поломавъ колюмны и т. д. Пôдчасъ бурѣ згинуло десятеро людей а богато єсть покалѣченыхъ.

Всячина.

— **Цѣкаве зъявище астрономічне**. Въ единбурґскôй звѣздарни въ Англіи, выкрыто нову звѣзду на небѣ, на котрôй спостережено дуже цѣкаві проявы. Звѣзда ся належить до такъ званыхъ сталыхъ звѣздъ и свѣтила доси такъ слабо, що єѣ не було на земли видко. Наразъ свѣтло єѣ прибрало такъ велику силу, що она заяснѣла на небѣ въ повнôй силѣ якъ звѣзда пятои величины. Заразъ дано телеґрафічно о тôмъ знати до звѣздарнѣ въ Ґрінічь и тамъ єѣ вôдфотоґрафовано. Опôсля стало свѣтло єѣ знову такъ слабнути, що єѣ вже не можна теперь вôльнымъ окомъ доглянути, хиба лишь за помочею люнетъ. Коли зважимо, що звѣзда та мусѣла первѣстно мати конче якесь хочь дуже слабе свѣтло, а наразъ то єѣ свѣтло стало сто разъ бôльше, то можна собѣ представити якій то переворотъ мусѣвъ настати не лишь на тôй самôй звѣздѣ але и въ незмѣримôмъ просторѣ свѣта. Подумаймо лишь, що бы то було, колибъ свѣтло нашого сонця стало сто разъ сильнѣйше якъ єсть теперь.

— **Чорный снѣгъ**. Зъ Барді, коло Пяченцы въ пôвнôчнôй Италіи, доносять, що передтамтого тыждня падавъ тамъ черезъ 48 годинъ такій снѣгъ, що укрывъ землю на кôлька стôпъ грубо. На велике диво людей бувъ снѣгъ, що лежавъ на поблизькихъ горахъ, зовсѣмъ чорный. Коли близше придивлено ся, то показало ся, що на снѣгу лежали міліярды маленькихъ чорныхъ комахъ, зовсѣмъ подôбныхъ до мушки, що присѣдає у насъ молоді бураки або капусту. Зъ вôдки ті комахи въ такôй силѣ взяли ся на снѣгу, годѣ знати. Можна хиба припускати, що ихъ занѣсъ вѣтеръ зъ вôдкись; але де бы ихъ взялась наразъ така сила, того вже нѣякъ не можна розôбрати. Треба ще и то додати, що скоро було дôткнути ся такои мушки на снѣгу, то она заразъ гинула.

† Посмертні вѣсти.

О. Антôнъ Лежогубскій, парохъ въ Рыбникахъ деканата пôдгаєцкого, упокоивъ ся по довшôй тяжкôй недузѣ дня 4 лютого с. р. въ въ 75 р. житя. Вѣчна єму память!

Алоксѣй Мазяръ, студентъ правъ на львôвскôмъ университетѣ, однорôчный охотникъ 77 полку пѣхоты, упокоивъ ся дня 1-го лютого въ войсковôмъ шпитали въ Перемышли. Вѣчна єму память!

Петро Куровець, студентъ другого року правъ, членъ академічного товариства „Січ" у Вѣдни, померъ дня 2 лютого въ 19 р. житя въ Ґравозѣ въ Дальмаціи, куды бувъ выѣхавъ лѣчити ся на недугу грудей.

Померли: Въ Штокгольмѣ померла дня 4 лютого славна писателька шведска Емілія Флиґаре-Карленъ въ 85-ôмъ р. житя. Въ 31-ôмъ роцѣ житя розпочала она свою писательску дѣяльность повѣстею „Вальдемаръ Кляйнъ" и закôнчила єѣ ажь 1865 р. Вôдъ сего часу не писала вже нѣчого. До найлѣпшихъ єѣ повѣстей належать: „Заступникъ", „Примхована жѣнка" и др.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Темешваръ 8 лютого. Президентъ міністрôвъ Сапарій мавъ тутъ велику бесѣду політичну, въ котрôй сказавъ, що ліберальна партія буде завсѣгды боронити угоды зъ 1867 р. а, найважнѣйшою задачею въ будучности єсть, щобы не допустити до надуживаня свободы слова. Найпôзнѣйше въ осени 1892 р. буде предложеный парляментови проєктъ закона о реформѣ адміністраціѣ. Найважнѣйшою задачею міністра фінансôвъ єсть — казавъ ґр. Сапарій — управильненє валюты, а до переведеня того вступні роботы вже готові. Що справа ся буде успѣшно залагоджена, дає ґарантію фахове образованє и робоча сила міністра фінансôвъ. Бесѣду президента-міністра принято грôмкими оплесками, а вечеромъ илюміновано мѣсто и устроєно похôдъ зъ смолоскипами.

Берлинъ 8 лютого. Италіяньскій амбасадоръ де Льоней померъ. Цѣсарска пара и кн. Генрихъ складали особисто свои сочувства родинѣ померлого.

Ст.-Етієнъ 8 лютого. Вôдкрыто тутъ конґресъ палатъ робôтничихъ зъ цѣлои Франціи. Конґресъ ухваливъ одноголосно сполучити всѣ палаты робôтничі въ Франціи.

Поѣзды зелѣзничі.

Пôсля середно-европейского часу (Вôдъ 1 жовтня 1891).

До Львова приходять:

8 31 п. особ.: зъ Сухои, Хирова, Станіслава, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя.
3 10 п. особ.: зъ Сухои, Хирова, Гусятина, Станіслава, и Стрыя.
11 12 п. особ.: зъ Пешту, Лавочного, Нового Сянча, Хирова, Гусятина, Станісл. и Стрыя.
6 17 п. особ.: зъ Сучавы, Черновець, и Станіслава.
1 22 п. особ. 7 23 п. посп.: зъ Букарешту, Яссъ, Сучавы, Черновець, Станіслава и Гусятина.
11 22 п. особ.: зъ Коломыѣ, Станіслава и Гусятина.
7 50 п. мѣш.: зъ Равы Рускои.
3 46 п. мѣш.: зъ Сокаля и Белзця.

Зъ Кракова: о 8 50 п. особ., о 4 03 п. посп., о 7 15 п. мѣш. и 9 28 п. посп.

Зъ Пôдволочискъ на Пôдзамче: о 2 38 п. мѣш., о 2 08 п. пос. и о 7 01 (часъ львôвскій) п. особ.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

ИНСЕРАТЫ.

Квапте ся, замовляйте!

Подписане бюро подае симъ до загальнои вѣдомости, що двѣ великû фірмы попали въ невыплату а подписане бюро попродати мусить всѣ на складѣ остаючû товары, абы лишень борзо прийти до грошей й пôддержати поважане имя. — Способъ, въ якій продажь ся вôдбувае ся, есть поединчій: такъ именно выбрали обѣ фірмы средство найвôдповѣднѣйше, а се **сказочну дешевôсть!** *Та всѣ пишнû сû, практичнû предметы, въ кождôй семьѣ необходимû, межи ними богато такихъ, що 3 и 4 разы тôлько вартують, розсылаемо кождый* **лишь по 95 кр,** *за послѣплатою всякому.*

Отже квапте ся, замовляйте!

бо изза незвычайно численно надходячихъ замовлень продажь може ся небавомь скôнчити.

Лишь 95 кр. дамска хустка $^{9}/_{4}$ величины вô всѣхъ пишно-цвѣтныхъ барвахъ, необхôдна рѣчь.
Лишь 95 кр. 12 штукъ франц. батистовыхъ хусточокъ до носа, зъ берегами, до праня и до лугу, всѣ обрублени, цѣннû.
Лишь 95 кр. сорочка дамска, зъ пишными гачковаными вуставками, оказала, на виставѣ надгороджена.
Лишь 95 кр. нôчный корсетъ, пишно знаряджений, зъ фалдами и гачкованями, предивно выкôнченый
Лишь 95 кр. дамски калісоны, зъ фантастично-гачкованымъ знарядомъ, пишнота для найелеґантнѣйшои дамы.
Лишь 95 кр. франц. кафтаникъ, превосходный вырôбъ, зъ пентельками превосходно выроблеными.
Лишь 95 кр. 6 дамашковыхъ серветокъ, того самого взôрця.
Лишь 95 кр. 3 пары зимовыхъ панчôхъ дамскихъ, кожда пара иншои барвы, повысше колѣнъ сягаючû.
Лишь 95 кр. 4 пары мужескихъ зимовыхъ шкарпитокъ, — кожда пара инчои барвы, грубû и теплû.
Лишь 95 кр. франц. бронзовый зиґарокъ стѣнный зъ довгимъ ланцухомъ, ходить превосходно и точно.
Лишь 95 кр. 6 гарныхъ чарокъ и 6 філіжанокъ на чорну каву зъ прегарнои порцеляны карльсбадскои, украшеныхъ золотомъ и фарбами.
Лишь 95 кр. збанокъ на воду, великій, зъ прегарнои порцеляны карлсбадскои, повиненъ бути на кождôмъ столѣ.
Лишь 95 кр. 6 лижокъ зъ гарного, вѣчно бѣлого срѣбла британія.
Лишь 95 кр. 12 лижочокъ до кавы зъ тяжкого, щирого срѣбла британія, вѣчно бѣлû.
Лишь 95 кр. 6 ножôвъ зъ срѣбными, лыскучими вôстрями и вилками.
Лишь 95 кр. хохля изъ срѣбла британія, тяжка и не до знищеня, пишна рѣчь.
Лишь 95 кр. перстень зъ імітованымъ брилянтомъ изъ золота дублє и зъ иміт. дорогими камѣнями.
Лишь 95 кр. пара кульчикôвъ зъ иміт. лыскучими брилянтами.
Лишь 95 кр. брилянт. иміт. медаліонъ въ пишнôмъ фасонѣ, не до вôдрôжненя вôдъ щиро золотыхъ.
Лишь 95 кр. сцизорикъ зъ шільдкретомъ імітованымъ, правдиво-анґл. зъ 4 розличными вôстрими.
Лишь 95 кр. люлька изъ штучнои пѣнки морскои, (обôйте изъ срѣбла хиньского, цѣкава рѣчь для кождого курця).
Лишь 95 кр. циґарничка изъ пѣнки морскои, цѣлкомъ правд. зъ правдивымъ бурштиномъ, мѣстецкій вырôбъ рѣзбярскій, въ пишнôмъ етуі аксамітнôмъ.
Лишь 95 кр. ланцушокъ до зиґарка изъ пишного срѣбного ніклю въ найповабнѣйшôмъ золотôмъ и срѣбнôмъ етуі.
Лишь 95 кр. гарна шовкова хустка на шию або на голову, въ прегарныхъ и пишныхъ барвахъ (на локоть довга).
Лишь зр. 3.50. пишный сервісъ до кавы, зъ прегарнои порцеляны карльсбадскои, пишно мальована и золотомъ прикрашена, на 6 осôбъ, замѣсць зр. 8 — лишь зр. 3.50.
Лишь зр. 2.40. превосходнû зимовû мужескû споднѣ, зъ добрыхъ зимовыхъ матерій, грубû, теплû, мôцнû, не до знищеня, выкôнченû пôсля найновѣйшои моды вѣденьскои.
Лишь зр. 1.80 коновка, зъ гарнои порцеляны карльсбадскои, зъ накривкою.
Лищь зр. 2.95 будильникъ столовый, въ гарнôмъ нікльовôмъ верху, ходить и будить докладно й точно.

Що ся не сподобае, приймаемо назадъ и мѣняемо. Высылки сповняемо пôдъ найдокладнѣйшою контролею.

Адреса: Komissions-Bureau Mor. Apfel, Wien I. Fleischmarkt C. N. 12. 21

Антикварска оферта. 1

МАЙЕРЪ, ЛЕКСИКОНЪ

4 (найновѣйше) выдане

16 елегантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ новû, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Пôдроблюване забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ ласôтками, такожь по цукорняхъ. 1

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купуе и спродае

ВСЯКÛ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жаднои провізіи.

Яко добру и певну льокацію поручае:

$4\frac{1}{2}\%$ листы гіпотечнû.
5% листы гіпотечнû преміованû.
5% листы гіпотечнû безъ преміи.
$4\frac{1}{2}\%$ листы Тов. кредитового земс.
$4\frac{1}{2}\%$ листы Банку краевого.
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку краеву галицку.
4% пожичку пропінацийну галицку.
5% „ „ буковиньску.
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку пропінацийну угорску.

4% угорскû Облигаціи индемнизацийнû,

котрû то паперы контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купуе и продае **по цѣнахъ найкориснѣйшихъ.**

Увага: Конторъ вымѣны Банку гіпотечного приймае вôдъ Вп. купуючихъ всякû вылосованû, а вже платнû мѣсцевû паперы цѣннû, якъ також купоны за готôвку, безъ всѣлякои провізіи, а противно замѣсцевû лишень за ôдтрученьемъ коштовъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ. за зворотомъ коштôвъ, котрû самъ поносить. 2

14

Безъ обманьства!

Черезъ упадокъ одного изъ найбôльшихъ закладôвъ торговельныхъ можу я ось-сихъ 10 рѣчей, поки стане запасу, достарчити по мінімальнôй цѣнѣ

зр. 4 а. в.

1. годинник вашінгтоньскій, ремонтоаръ; дуже елегантный, на секунды регульованый, накручуе ся безъ ключика.
2. Іа. Спѣнки до манкетôвъ зъ гарного золота дубле.
1 имітованый брилянтовый перстень.
1 нотатка, не до списаня.
1 пышна цигарничка зъ правдивого бурштина и пѣнки морскои.
1 прегарна шпилька до краватки.
1 мошонка на грошѣ, прекрасна.
1 гарный цѣзорикъ.
1 прегарный олôвець зъ механічнымъ приборомъ; а се все, дивѣть ся, лишень за горѣ подану цѣну мінімальну дôстати можь за послѣплатою черезъ фірму

Josef Chyba,
Versandthaus, Wien.

Новый

Окремый Складъ Гербатъ

пôдъ фірмою 5

АДОЛЬФЪ СІНҐЕРЪ

Львôвъ: ул. Сикстуска, Ч. 17.

Поручае знамениті роды гербатъ Хиньско-россійскихъ, найлѣпшои якости почавши вôдъ 1 40 зр. за $\frac{1}{2}$ кільо до 4.50 зр., такожь оріґінальна гербата Братôвъ К и С. Поповъ въ Москвѣ по найтаншимъ цѣнамъ (за-для низкого курсу). Для выгоды Пв. П. Т. Публики на прôсьбу продае зъ кождого рода, почавши вôдъ 10 дкґр. — Поручаючи ся ласкавôй увазѣ.

Замовленя сповняе вôдвотною поч.; вôдъ 1 клъ посылка оплатно.

На бажане высилаемо цѣнники.

20

Одинокій выключно фабричный

складъ инструментôвъ

I. КАПРАЛКА

у Львовѣ

(противъ давнои поліціи)

Скарбкôвска 6.

Цѣны найдешевшû.

13

Хустки!

Хустки!

Изза американьскихъ обставинъ мытовыхъ закупивъ я цѣлый запасъ славнои великои

фабрики хустокъ

великихъ дуже дешево, а за те продаю неимовѣрно тано, бо по

зр.1.40. зр.1.40

грубу, теплу и незносиму хустку, довôльнои барвы, зъ берегами и трепэлѣма, пôвтора метра въ ширину и пôвтора метра въ довжину.

Та треба спѣшитися зъ замовленями, поки стае запасу, бо на 100 лѣтъ разъ лишь трафить ся така нагода. Достати можь за готовû грошѣ або за послѣплатою черезъ знану всюды фірму

Josef Chyba,
Versandthaus, Wien.

Тягнене въ Четверъ!

ПРАГСКА ЛЬОТЕРІЯ

Головный выигрышь 22

100.000 зл.

Льосы по 1 зр. поручають у Львовѣ:

М. Іонашъ — Авґустъ Шелленберґъ — Яковъ Шпроґъ — Кітцъ и Штоффъ — Сокаль и Ліліенъ — А. Х. Верфель.

Зъ друкарнѣ В. Ловиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.